

פנטזיה לבנטינית

א.

ביום אפור וקר, ישב חברו הטוב, עזרא פייזקוב, מאחורי המאזניים עם המשקולות השחורות, לגם בשאיפות קולניות תה חזק ומהביל ועקב אחרי מיכאל שבחר פירות מן הסחורה הטרייה. מטר עז ניתך בחוץ ותופף על יריעת הברזנט. גשם ראשון. מיכאל נרעד. נחיריו הוצפו בריח טהור ועדין של אוויר ואדמה. פייזקוב חדל משתיית התה והאזין אף הוא לרוח ולתיפוף הפתאומי של הגשם.

מיכאל השתעל. ברק סגול חצה את האופל שבחוץ וקול התנפצות אדיר נחבט באדמה וגרר אחריו חריקת בלמים נואשת מלווה מבול קללות. בחורה מבוהלת נחתה לתוך זרועותיו שבלמו את נפילתה. אגרופיה היו צמודים לסגור ליבה והיא נשמה במהירות בעיניים פעורות. מיכאל אחז בה ולא זז. פייזקוב קפא וכוס התה בידו. בפניה נפער מבט מבועת. מבלי להניע את ראשה הלכו עיניה לכביש הסמוך. המכונית שפגעה בה גררה אתה את פחי האשפה, והותרה הדהוד קולות הרס. הנהג לא נעצר כלל ולא ראה ולא ידע את תוצאות מעשהו. הבחורה נעה על מקומה כמבקשת לשוב לשיווי משקלה, ומיכאל תמך בה. אז נעורה מקיפאונה, הרפתה את אגרופיה, ובתנועה חדה סילקה את זרועותיו ממנה. זרקה בו מבט מפוחד וסיננה משהו לא ברור מבין שפתייה.

"מה יש לך את, יא מונא?! "צעק פייזקוב, "רק רצה לעזור לך!"

חזה עלה וירד. עיניה השחורות הבריכו. על מצחה, בין אגלי הזיעה, נמתחה שרשרת של מטבעות מוזהבות.

שמלתה הוורודה, עד מתחת לברכיים, כיסתה על מכנסיים שחורים, וכפות רגליה החזקות, היו נתונות בסנדלים צבעוניים. שלושתם היו שרויים בבהלה. היא ניסתה להחזיר לעצמה את נשימתה, ולהירגע מהמכונית הדורסת. היא ליפפה את שערותיה על אצבעות ידה ובראש מורכן הצמידה בסיכה לפדחתה את פקעת השיער. תוך כך דיברה חרש: "אני מבקשת סליחה... גם אומרת לך תודה רבה... כמעט נהרגתי..."

בתנועה גאה זקפה את ראשה ועיניה נצצו אליו. כך חלף רגע ארוך. איש לא שינה תנוחתו. לבו של מיכאל פעם בעוז. רקותיו הלמו כשקית נייר שילד מנפח ומרוקן שוב ושוב. הוא הרגיש שרגליו אינן נושאות אותו.

פייזקוב ישב. מיכאל התיישב על קצה ארגז ירקות. הגשם לא חדל. מונא הביטה בשני הגברים הצעירים, אמרה שלום, ויצאה אל הגשם.

איש לא הפר את הרחש החרישי של הגשם, שירד במטרות קצובים, מנקה בעדינות כל מה שעומד בדרכו, שוטף את החלומות הגרועים, מצליל את האוויר המאובק. ערפל רך שט לתוך הסככה הקטנה וחלום סגרירי ונעים עטף את מיכאל.

"מונא אתה קורא לה."

"מכיר אותה אני. חברה של אחותי שרה."

"ערבייה."

"מה נעשה!" הנהן בראשו, "גם ערבייה, גם יפה, גם חכמה."

מיכאל נאנח, טפח על ברכיו, התרומם ממקומו, בחר מה שבחר, שילם ופנה אל הפתח. פייזקוב צעק אחריו הצעה מגונה. למרות צליעתו החיש צעדיו בגשם הדקיק, עיניו באדמה, חושב את מחשבותיו ומריח את מערבולות האוויר הנקי, הבשום.

"סליחה..."

קריאתה הפתאומית הבהילה אותו. הוא ניתר על מקומו ומייד דילג לתוך תחנת האוטובוס שבה מצאה מחסה, והתיישב לידה על ספסל האבן. צחוקה הרם התגלגל ללבו כמו התפוחים שנפלו מסלו וספחו אליהם גרגרי עפר לחים. היא התכופפה קלות והרימה אותם. אמדה את טריותם והשיבה אותם לסלו.

"קיוויתי שתעבור פה."

עיניה השחורות לכדו את עיניו, מדלגות חסרות סבלנות מעין לעין. נחיריה התרחבו בנשימתה כנחירי חיית ציד.

"מה את עושה כאן..."

"עובדת בניקיון. צריכה כסף ללימודים."

שלף סיגרית, הצית ושאף לריאותיו בתענוג את העשן החריף.

"למה אתה מעשן."

"ההנאה היחידה שלי."

שתיקה.

"למה קיווית שאעבור פה."

היא לכסנה אליו מבט והבעת נחישות ריצדה על פניה. "תפסיק לעשן."

"למה. מה זה ייתן לך."

שביב קונדסי ניצת בעיניה. "זה אולי ייתן לך."

"רק עצבים."

"אם תפסיק לעשן תוכל לעשות איתי מה שאתה רוצה!"

שטט את הסיגרית ומחץ אותה בעקבו. הוא קיווה שאינה חשה בהלמות לבו. "זה מה שאת מבטיחה לכל מעשן."

היא הביטה סביבה. שיניה לבנות. גומת חן קלה נתאגמה בלחייה: "גם חשדן וגם קנאי."

מיכאל הוציא את הסיגריות ופורר אותן לנגד עיניה וחש שהוא מעניק לה שליטה עליו.

פיתלה לעומתו את שפתיה הנפוחות ואמרה: "גבר עונד טבעת של אישה..." קמה ממקומה במהירות, ויצאה כשהגשם פסק, אמרה: "להתראות", זקפה ראשה, לא הביטה לאחור ועזבה אותו ואת התחנה. הוא נותר על ספסל הבטון הצונן. לרגליו סיגריות קרועות. מיכאל חי בבית הוריו הגדול, כבתוך מבצר. הבית היה ריק ובכל זאת נעל את חדרו. הוציא מהארון קופסה חדשה, שלף סיגריה, הגיע אליה אש, זרק עצמו על המיטה ושאף את העשן בתענוג. הוא עישן בלהיטות ולא הפיל למאפרה את האפר שנתארך. העשן צייר ציורים פנטסטיים, מתהווים ונמוגים. אחר-כך שקע בעיסוק האהוב עליו, תשבצים. מלונה בשלוש אותיות: גוב. בריחה בחמש אותיות: מנוסה. מומחה בשש אותיות – בר-סמכא. כוונה רעה בחמש אותיות. מזימה. תוכל לעשות איתי מה שאתה רוצה.

הייתה לו נטייה משונה לראות דברים במקומות לא להם, לכן חשב תחילה שעניו הטעוהו, ולא נתן דעתו על הפרצוף שהציץ לחדר שמוסד בני-מרום העמיד לרשותו. פתאום נתחבר גוף לפרצוף, ומונא הופיעה לפניו במלוא הדרה. תכשיט מצדף לצווארה. לבשה מכנסיים צרים ומעליהם חצאית, סוודר שחור, גדול. תלתליה השחורים היו רטובים מגשם, עיניים שחורות וחיוך רחב על פניה. למראה ההפתעה על פניו צחקה.

"הפסקת."

"בין סיגריה לסיגריה." ענה במבוכה.

"רציתי שוב להודות לך."

הוא שילב ידיו על חזהו. "אני מחכה לתודה שלך."

"איך חשבת שתקבל אותה."

"איך חשבת לתת אותה."

היא החלה מתהלכת בחדרו כנמרה מסוכנת, סוקרת הכול. בחוץ התחזק הגשם. זגוגיות החלון הגדול נרעדו כשהתפוצצו הרעמים. היא לא חדלה משיטוטיה ולא הביטה בו כלל. מהרדיו הכחול, שניגן חרישית, עלתה שירתה של ג'ואן בא. אז. "יהלומים וחלודה." עמדה מהילוכה והקשיבה. גם הוא עמד והקשיב. פתאום התחבקו רגע ארוך. חיבוק שובר עצמות. מיכאל נעקר ממקומו ונעל את הדלת. היא נותרה במקומה. הוא שב אליה בעיניים שאינן רואות. הגשם התגבר. גם הלמות לבם. אימה אפפה אותם. בלא מילים ובלא מבטים חיפשו זה את זה בפיותיהם המתגוששים ברעבתנות. ניתקים מפחד.

ליוותה אותו בדרכו. ליד גן ציבורי קטן, הטיל פנס רחוב אור צהוב. הוא הוביל אותה לספסל רטוב. פרש את הבטלדרס שלו ושניהם התיישבו. הניח יד על כתפה. היא התכרבלה בו. כעבור זמן מה קמו והמשיכו אל תחנת האוטובוסים. עמדו תחת גג התחנה שותקים. מעבר לכביש טיפס מדרון עטור שיחים כהים. שוב נטל ידה בידו והם חצו את הכביש. העפילו במדרון, שנית פרש את הבטלדרס על העשב הגבוה והרטוב, בינות לשיחים, ומונא השתרעה, מתעלמת מהרטיבות. הוא נשכב לידה. זה כמעט ברחוב. אבל לא היה שם איש זולתם. הוא שכב עליה והם התחבקו

כמתאבקים. בבגדיהם. מיכאל לא ידע מה לעשות. דחק בה ודחק בה. גשם פתאומי הניס אותם אל מתחת לגג התחנה הפרוצה. אוטובוס התקרב.
"חכה עוד אוטובוס אחד."

במיטתו גאו רגשותיו. זקפתו הפריעה לו לשכב על הבטן לפתור תשבץ. הוא התהפך, העיפרון בפיו, הביט בתקרה.
בחדרה, במעונות, גאו רגשותיה. נכנסה להתקלח ובכתה מתחת לזרם המים. התנגבה מול המראה, הרימה את שדיה בידיה והביטה בהם: כמו של כושית.
כל הלילה החשוך והסוער הנה מיכאל על אודותיה. לפנות בוקר נרדם. עליו להיפרד ממנה. אין צורך בסיבה. הצער שובר את לבו. התעורר והנה חלום. אז למה עיניו דומעות.
באוטובוס, בדרכו לעבודה, חשב על חווה, על ציוריו של אדריאן, על נשים, על נשותיו של אדריאן, על איזי, על בני-מרום, על תרצה, אם לא יראה את מונא, ישתגע. טבע בעיניה השחורות. פתאום חש ריקנות. כלום גדול וריק. מונא, רק לראות אותה, ככה סתם נסחפה לחיבוק ונשיקה. תן למוח לנוח, אטום וחלק, אטום בטמטום, בלי מחשבות, בלי מילים. מחשבות עשויות מילים, איך חשבו לפני שהיו מילים... הלוא כבר בבראשית אמר אלוהים יהי אור, ורק ביום השישי ברא את האדם... זאת אומרת, שהמילים היו לפני האדם, מוזר. הכוח הזה שטמון במילה.
מיכאל הצית סיגרית ולגם עמוק את העשן החריף.
במדרגות אל משרדו, נעצר. מונא ישבה על הרצפה, ליד דלתו. מזל. גמרתה את הסיגרית. בצליעה מהירה הגיע אליה, נשען על הקיר והחליק לשיבה:
"הגעועים אכלו אותי."
מבלי להזיז ראשה לכסנה עיניה אליו: "וזה מה נשאר ממך." בטנו המתה. "עישנת. כולך מסריח.
אני לא אתנשק אתך."
"ואם אפסיק?"
הרהיבה שיניה לעומתו. "אני תמיד מקיימת. אתה זה שלא מסוגל."
בזריזות התרומם, הושיט לה יד וסייע לה לקום. הם נכנסו והוא סגר את הדלת. הביטה בעיניו. "לי אסור להסתובב עם יהודי."
"מה יקרה לך אם תסתובבי עם יהודי."
במהירות העבירה אצבעה על גרונה בתנועת שיסוף: "סקילה על ניאוף וכריתת זרוע על שתיית אלכוהול."
למרות שהתאוה להפשיט אותה, לא עמד לו אומץ לבו. היא הקניטה אותו: "ולך, מותר להסתובב עם ערבייה."
"את מי אני שואל." אמו, שנאה ערבים בכל נפשה. לא תשכה איך רצחו את אביה בלילה הראשון למסעם לארץ הקודש.
"שמענו על גיבורים כמוך."

על העישון לא ויתר.

"את הבתולים שלי אני מוכנה להקריב למענך! בשביל מה אני צריכה גבר חלש אופי! כמוך יש לי אלף בלירה!"

"כשאפסיק לעשן, תמצאי תירוץ אחר. בחורה מאוהבת לא תשמוט מתחת לרגלי האהוב שלה את הקרקע בתירוץ מטומטם!" ומלמל חרש: "עוד בתולה!..."

מונא שלחה בו מבט מקפיא. "מי אמר שאני מאוהבת כך! ממתי אתה אהוב שלי!"

בעמדה למול בחורה גדולת חזה, שכובע קש רחב תיתורת לראשה ומזמרה תקועה בחגורתה, הורתה מונא על אגודות פרחים. פתאום חשה שהוא מביט בה, פתחה ורצה אליו. בהגיעה, התאפקה מלגעת בו. הביטה בפניו ושכחה את הפרחים, את הבחורה ואת מטרת בואה, ופסעה לצדו. בעלת כובע הקש הביטה בהם.

הוא הרים את האופניים והוליך אותם בשמאלו. מונא, בהילוכה הגמיש, לימינו.

"איפה היית?"

"בסביבה..." מלמלה ונשכה קווצה מתלתליה.

"התעוורת כנראה."

"כשלא רוצים לא רואים."

"מה את עושה כאן."

"בוחרת פרחים לייבוש, לתלות סביב תמונות. מה אתה עושה כאן."

"הולך בטל."

"איך ידעת?"

"שרה. אחות של עזרא." מעילה נראה לו שחור כאדרתו של השטן.

לפתע אמר לה: "תמיד כשאני מרים עיניים לשמים, מופיע אווירון."

כעבור שניות אחדות אכן הופיע מטוס קטן, טס מעליהם ונעלם ברקיע.

היא הביטה בו, צחקה ואמרה: "פעם אחת זאת לא חוכמה. תראה לי את זה עוד כמה פעמים. אולי השמיעה שלך יוצאת מהכלל..."

הערב ירד לאטו. שדה דגן מעבר לחוות הנוי. אלומות אור אחרונות נבלעו באלומות החיטה. הם מצאו עצמם לא הרחק מעץ שקמה עתיר נוף, עתיק יומין, שהפיץ ניחוח מתוק על סביבותיו וכדורי הג'וקס שהשיר ארצה, הבריקו. הוא כיוון צעדיו לעץ. היא הלכה לצדו. השעין את אופניו בזהירות, תוהה מה לעשות ומנסה להרוויח זמן. נשימתו לא הייתה מסודרת, כמו חרד שבכל רגע יפסיק לנשום. קצות אצבעותיו קפאו, ולא מקור. היא המתינה לו בסבלנות ועיניה נצצו באור הדמדומים. נטל את ידה, הובילה אל גומחה מחבכת שבגזע העץ, התיישב ומשך אותה אליו. מייד היו חבוקים. החושך ירד. היא פשטה את גלימתה השחורה. ושבה והתמקמה בחיקו. הם לא דיברו. הוא שיטח אותה על מעילה ובא מעליה. היא הושיטה זרועותיה ומשכה אותו. פתאום

התרומם, שלח ידו לכיסו האחורי, שלף את חפיסת הסיגריות, הראה למונא בחטף והשליך אותה לתוך אפלת השיחים. היה ברור מעל לכל ספק שאין עוד דרך חזרה. היא התפרקדה בנינוחות לכל אורכה. זרמי הפחד והמתח בגופה הלהיטו את דמו. התחיל להפשיטה והיא החניקה נשימותיה. הסיר את נעליה, את מכנסייה, את הסוודר ואת החולצה - גופה הגמיש, נענה לכל נגיעה וליטוף - הסיר את חזייתה הלבנה הבוהקת. הגביהה את אגנה ובאצבעות רועדות, הסיר את תחתוניה כשהיא עוזרת לו בפיתולי גוף. לאורו הסהור של הלילה ראה את גופה הצעיר. גבעות שדיה הרכים, פטמותיה הכהות, הרחבות, המשולש השחור בתחתית בטנה המרעידה, ירכיה העצבניות, חוסר המנוחה שלה, ראשה הנע בין זרועותיה המתוחות, שפתיה הפעורות, הלוחשות בלא קול, בוא, בוא. הצדף לצווארה. מיכאל התפשט במהירות והבחין שהיא מציצה בו. שלחה אצבעותיה וראתה שהוא לא מוכן.

פישקה מעט את רגליה וכשבא ביניהן, שבה וסגרה אותן בבהלה. הוא חיבק אותה בכוח ודמעות של חוסר אונים הציפו את עיניו. שאון טנדר קרטע במרחקים. הוא הקשיב. היא חשה בכול. כשבא, הרחיקה אותו והתחילה גם היא לבכות בדממה. רגעים ארוכים שכבו מחובקים, כשהוא מוטל על רגליה הסגורות, העירומות. רפוי. אחר-כך התרומם ובאצבעותיו משך באיברו, להפיח בו חיים. מאז הכירה, לא חלף יום שבו לא ראה בדמיונו כיצד הם מתנים אהבים, והדמיון היה מקשיח את גופו מייד. כעת, כשהוא נצרך לו כל כך – בגידת האיבר האיומה. אז איפה המוח כשכל כך זקוקים לו! כהבזק בלהה הופיעו לעיני רוחו את הנערים הגדולים. הוא התנער. אני כאן, עם מונא. הוא הניח לאיברו. מונא הזדקפה. כשפקעת חונקת את גרונו ומועקה כבדה לוחצת את חזהו, אחז בכתפיה והתחיל לדבר חרש. "יש לנו סמטה... סמטת ערבי נחל... מאחורי מפעל הבלוקים של אלימלך. כילדים היינו משחקים שם בגלישות על החול ובמחבואים, גונבים חישוקים של חביות להריץ אותם בעזרת מוט ברזל מכופף..."

היא הביטה בו משתוממת על כך שבשיא תסכולם הוא מוצא לנכון לספר לה על ילדותו. משום שרק אחז בה ונשם במהירות, ואפילו לא נתן דעתו על מערומיה או על מערומיו, הבינה שעליה להקשיב בדממה. במשפטים קטועים, הכרחיים, כמי שחייב לפלוט את קיאו, סיפר לה על שני הנערים הגדולים, מוטי היפה וגדי 'צלחת', שארבו לו, תפשו אותו והשכיבו אותו בין מכונת הבטון וערמת הזיפזיף המנצנץ, ועל גבי שקי מלט ריקים, הפכו אותו על הבטון, הורידו את מכנסיו הקצרים במשיכה ואת התחתונים, שתי זרועות עקדו חזק את ידיו, הוא הרגיש שמרטיבים את גופו בצינור מים, לא צעק ולא התנגד רק היה נפחד ודרוך, הרגיש על גבו את משקלו של אחד מהם, ומייד נדחק משהו קשה אל אחוריו, לכו הלם בפראות, הוא חש נשימות ונשיפות, וכל הזמן מוטי היפה טפטף באוזניו, אל'תפחד ילד, אל'תפחד, תנועותיו היו מוגבלות, מעטות, מתגוננות, והמעשים שעשו בו נערים גדולים משכונתו היו מכאיבים, מפחידים. הוא נחרד כי הרגיש הנאה לא קטנה, ומן ההנאה פחד אף התבייש, למרות שכלאו את ידיו והפרידו את רגליו והשתמשו בגופו – היה הכול ראוי בעיניו, אפילו לא הספיק לו, ואם יכול הרי שהיה מבקש מהם עוד, כי תענוג סודי ואסור זה לא הכיר מעולם, מכיוון שחריפות העונג והמתח הייתה כה גדולה ומשום שלא ידע לבטא את עינוגו

באופן אחר, התחיל לבכות, והם התחלפו. הציפו את עכוזו וכיבו על זרועו שתי סיגריות להשתיק אותו. בכיו המשתנק הבריה אותם, זה היה אוסף שיעולים, השתנקויות, צפצופים וכחכוחים, גם מאבק המלט שפרח מהשקים, רטיבות הדמעות על פניו לא הורגשה כי כולו היה לח ורטוב ודביק ממי צינור, מזיעה ומזרע.

מיכאל השתתק אבל לא גילה כל סימנים שהוא עומד מדיבורו, השיט עיניו לכאן ולכאן, ולא פגש במבטה המיוסר של מונא ולא בדמעות הזולגות מעיניה.

"לאחר זמן שנראה לי כנצח, נרגע השיעול שלי. התרוממתי משקי המלט. אני זוכר שהיה ערב ורוד כמו התחתונים של האחיות שלי, באיטיות גררתי אלי את הבגדים שלי, שהיו כמו סמרטוטים וניגבתי את עצמי בלי מחשבה. באור אחרון ראיתי שהיו דבוקים עליהם כתמי חול מחצבה וזיפזיף, וגם כתמים של דם."

מונא אחזה בזרועו באימה דמומה. הוא נשם נשימות שטוחות.

"נבהלתי מהדם. התרוממתי בקושי. הלכתי לאט. כוויות הסיגריות צרבו לי וכיסיתי אותן ביד. כל הגוף שלי כאב, בעיקר המקום שפצעו אותי בתקיפות שלהם. נזהרתי בצעדיי. התקדמתי אל הבית שלי וחשבתי רק על הקלת הכאב. לא יכולתי ללכת רגיל. צעדתי כמו ברווז. ברגליים פשוקות שלא הייתי מסוגל להצמיד אותן בלי גניחה של כאב." הוא הניח את מצחו על כתפה ואנחות נמלטו מפיו. היא בכתה. זמן רב ליטפה אותו ומלמלה באוזניו.

לפתע ניתקה עצמה, התיישיבה מולו בישיבה מזרחית, ועשתה מה שנראה לה נכון ביותר לעשותו כעת. גחנה ונטלה אותו לפיה. צמרמורת סרקה את גופו. אחר-כך השתרעה לאחור. מוכן ומזומן הובילו אותו אצבעותיה, צופה בו בעיניים גדולות. רגליה עטפו את גבו. עד שהתגלגלו העיניים לתוך הראש והאוויר נעשה סגול והגוף רעד בחוסר שליטה ונפל עליה קודח. והיא נשכה את כתפו מתאפקת בבכייה. שוקיה טאטאו את האדמה ואת השקמים. דם וזרע נספגו בבד הפלנל של גלימתה השחורה. דמותה נשברה בעיניו הדומעות. הוא היה מוכן להישאר כאן, בתנוחה הזאת, עם הבחורה הזאת, לעולמים.

"אל תצא... עוד אל תצא..." מיררה בכי.

ככה זה, אמר לעצמו. מסתבר שככה זה. סיפרתי. זה נחלץ ממני.

